

29 EKİM'E
ÖZEL
İMZALI
BASKI

Bige Güven Kızılay

KEHRİBAR ZAMANINDA AŞK

Cumhuriyet'in ilk günleri gibiydi yüzün...

hayykitap
EDEBİYAT

Roman

No:

Bige Güven Kızılay

KEHRİBAR ZAMANINDA AŞK

Özel Baskı

...../...../.....

Bige Güven Kızılay
KEHRİBAR ZAMANINDA AŞK

Hayykitap - 781
Edebiyat - 148

Kehribar Zamanında Aşk
Bige Güven Kızılay

Kapak Tasarımı: Anna Bányay - Barnabás Szita
Kapak Uygulama: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7909-85-3
1. Baskı: İstanbul, Ekim 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bige Güven Kızılay

Ankara'da dünyaya gelmiştir. TED Ankara Koleji ve ODTÜ Sosyoloji Bölümünü bitirdikten sonra, tekstil yaşamına devlet memuru olarak Sümerbank'ta çalışarak başlamış, EGS Holding ve Tekstil Yatırım Holding yapısında Pazarlama Müdürü ve İstanbul Bölge Müdürlüğü görevlerinde bulunmuştur. Güneydoğu Anadolu'da ilk konfeksiyon atölyelerini kuran TYH Tekstil'den Genel Müdür Yardımcılığı görevi sırasında ayrılmıştır. 2003 yılından beri Pesh Collection markası ile, eşile ortak şirketlerinde oteller için özel tasarım bornozlar üretmektedir.

İlk romanı olan *Kehribar Zamanında Aşk*, ilk olarak Ekim 2015'te Hayykitap'tan yayınlanmış olup, kendi anneanne ve dedesinin gerçek hayat hikâyesidir.

Facebook'ta "Hayal Ağacım" sayfasında yazılarıyla ve düzenlediği "Hayal Atölyeleri" ile liseli gençler ve okurlarıyla bir araya gelmektedir.

bigeguvenkizilay@gmail.com

www.hayalagacim.com

Instagram: bigeguvenkizilay

<https://www.facebook.com/hayalagacim/>

<https://www.facebook.com/KIRK-YAMA/>

<https://www.facebook.com/Kehribar-Zamaninda-AŞK-/>

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:

Kehribar Zamanında Aşk - Özel Baskı, Ekim 2020

Hayal Ağacım Erguvan, Nisan 2020

Kayıp Hayaller Koruyucusu, Nisan 2019

Hayal Ağacım İğde, Nisan 2018

Kırk Yama, Ekim 2017

Hayal Ağacım Zeytin, Kasım 2016

Kehribar Zamanında Aşk, Ekim 2015

Önsöz

Hani dinlemeye bayıldığımız çocukluk hikâyeleriniz vardır, büyüklerinize, "Bir daha anlat, bir daha." dediğiniz...

Bu işte öylesi, bir akşamüstü, güneşin batışını izleyen bir balkonda, elinizde ince belli kristal çay bardakları, ağızımız bir karış açık dinlediğiniz anılar gibi bir masal...

Öyle içten, öyle katıksız...

Güzellikler güzel iken, sevgiler çıkarsız iken, törelerimiz töre iken, merhametimiz yüreğimizde kaynıyor iken, ülkemiz bu kadar her şeye sahip değil, aslında fakir ve fakat manen bir o kadar da zengin ve onurlu iken hayat nasılmış hatırlayabilmek için...

İnsanların emek vererek, gayret ederek, çalışarak, sabrederek, dürüstlikle, hevesle, coşkuyla ve nihayetinde "hak ederek" yükselip saygıdeğer olabildiği zamanları anmak için.

Emek özürlü ilişkilere, fedakârlık yoksunu aşklara, sadakat sakatı dostluklara, sabırdan arınmış yılları yaşayanlara inat...

Komşuda pişen bize de düşer diyen ve buna gerçekten inanan bir nesil vardı bir zamanlar diyebilmek için,

Ve namus, ahlak, adalet, gurur şimdiki gibi demode değilken nasıldı yaşam hayal edebilmek için...

Bu aynı zamanda bir aşk hikâyesi.

Anneannem ile dedemin...

Münevver Hanım ile İhsan Bey'in...

16 yaşında körpeçik bir genç kız, kendisinden 17 yaş büyük bir hâkimle ve de yüzünü ilk defa nişan gecesi görerek

görücü usulü evlendiği halde âşık olabilir mi?

Benim anneannem olmuş!

Ve 32 yaşında olgunluk sınırlarında bir erkek, o gencecik kıza sevgiyle elbette, ama aynı oranda saygı ile de kendini adayabilir mi? Üstelik 1930'lardan bahsediyoruz.

Benim dedem adanmış!

Bu bir masal diyorum çünkü benim çocuk gözümle onlar masal kahramanıydılar. Eminim sizin de küçüklüğümüzde gözümün nuru dediğiniz bir masal kahramanınız illa ki vardır.

Varsanız baksanız, o kadar da mükemmel değildiler ama sizin için hep öyle kalacaklardır. O yüzden, bazen, "bu kadar da olamaz" dersiniz, affedin, bana göre öyleydi.

Evlilik diye oya gibi işlenmiş, inci gibi dizilmiş anılar gördüm ben.

Fedakârlık, sabır, özen, minnet ve vefa gördüm.

İçinde hastalıklar da var, ölümler de, acılar ve hayal kırıklıkları da.

Ama bütün bu gerçekler nasıl taşınır, nasıl her bir korku, her bir hüznün sevgiyle harmanlanıp akide şekeri gibi ağızda eritilir gider, işte bu kitap onun da masalı.

Pire berber, deve tellal iken diye başlayacağım bir masal bu.

Ama öyle bir masal ki, sonu, sonsuza kadar mutlu yaşadılar diye biten ve sonu "gerçekten" bu olan bir aşk,

Sevgi sözcüklerinin söylendiği, seslerin yükselmediği, en ufak emeğe binbir teşekkürün edildiği, başarıların kutlandığı, başarısızlıkların adının "değişim" olarak alınıp hayırlı dileklerle kutsandığı, anneannemin deyimiyile güngörmüş bir hikâye.

Benim anneannem ve dedemin anlattıklarından hatırladıklarım ve annemin bana anlattıkları...

Ve bu masal diğerlerinin tam tersine, son cümle ile başlıyor: "Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine..."

Bige Kızılay

15 Nisan 2006-05 Aralık 2014

İstanbul

*Kehribar gözlü kahramanım,
Canım anneme,
Pusulam sensin.*

*Ağabeyim, can dostum,
Dert ortağım
Eşsiz dayım, "Dayday"ıma*

*Bu hayatı yaşayıp bu romanı mümkün kılan,
Kocaman, sıcacık yürekleriyle bana ilham veren
Bu ülkenin, o gencecik Cumhuriyetin bilge nesli
Anneannem ve dedem.*

*Bütün masalları bana siz anlattınız.
Bu defa masalı anlatan benim, kahramanları ise siz.*

Giriş

Çarşaf lar mis gibi lavanta kokuyor. Anneannem nasıl yapıyor bilmem, ama hep böyle kokar onların yatakları. Sanki on dakika önce kolalanmışçasına düzgün, ütülü, sakız rengi, bembeyaz... Uzun yastıkların iki ucunda atlas satenleri var masmavi. Parlak, parlak. Bir de vişne çürüğü olanlar var, aslında ben onları daha çok seviyorum. Bütün yastıkların iki ucu işli.

Hem biliyor musunuz, anneannem kendisi “bizzat “işlemiş bunları. Bizzat demeyi yeni öğrendim! Dedeme de sordum, şahsen yani, tam kendisi gibi bir şey demek oluyor, neyse işte. Gerçi dedemle ikisi bazen bakışıp arkamdan “Çokbilmiş!” diye gültüyorlar, ama hiç kızmıyorum. Haklılar çünkü biraz bilmiş olmaya çalışıyorum.

Her neyse, yastıkların ucundaki işlemler muhtelif. Ama ben en çok menekşeli olanı seviyorum. Bahçenin girişindeki hercai menekşeler gibi işlemiş anneannem. Hem güzel uyku uyursam, o menekşeler yanağıma resim gibi çıkıyorlar sabahları, biliyor musunuz? Ama bu gece uyumam çok zor. Çünkü yine kulaklarım ağrıyor. Hem de nasıl zonkluyor anlatamam. İki elimi bastırıyorum ki geçsin, ağrı içeri hapsolursa balon gibi sönecek sanıyorum.

Dedem başucumda oturmuş:

“Ah yavrum, ah yavrum.” diye söyleniyor alnımı okşayarak.

Onun o kocaman elini serin serin başımda hissettikçe mutlu oluyorum ama bir zonklama bastırıyor yeniden, sessiz

sessiz, gözlerimden yaşlar akıta akıta ağlıyorum.

“Hay Allah Münevver, ne yapsak?”

“Dur İhsan’cığım geliyor şimdi.”

Komodinin üstündeki silindir mermer abajurdan tatlı sarı bir ışık yayılıyor. Dışardan ağustos böceklerinin cırlıtısı geliyor. Dedeme mırıl mırıl:

“Burnuna antidot sürer misin dedeciğim?” diyorum.

Hemen uzanıp alıyor, merhem tüpünü eline, hani üstünde kız resmi olan, beyaz, minik tüp. Yatmadan önce ikisi de her akşam burunlarına bu merhemi sürerler. Ben çocuğum diye bana izin yok. Ama o mentol kokusu lavanta ile karıştı mı öyle bir huzur veriyor ki içime, mutlu mutlu gülümsüyorum. Hah, geldi anneannem! Çabuk çabuk adımlarını duyuyorum, bir de fistolu beyaz geceliğinin hışırtısını. Avcunda tuttuğu tülbentle yavaşçacık koynuma yatıveriyor, “Gel yavrum” diye fısıldayarak.

Biliyorum ki, o incecik porselen kahve fincanlarından birini en yeni, kenarı oyaltı, sakız beyazı tülbendine sarmış getirmiştir. Kulağıma dayıyor onu. Dedem avucumun içini öpüp yerine yatıyor sakince. Bakışıyorlar, biliyorum. Anneannemin göğsüne sokuluyorum iyice. Biliyorum ki o sıcak fincan ağrımı dindirecek. Hem, ben iyileşmeden anneannem uyumaz ki...

Dedem mermer abajurları söndürüyor yavaşça, oda sokaktan gelen ışıkla tatlı tatlı aydınlanıyor. Cezaevi işi halının üstüne penceredeki dantel gibi parmaklıkların gölgesi yansıyor. Sanki onlar da “Korkma, biz sizi koruruz” der gibiler. Bu kıvrım kıvrım beyaz parmaklıkları çok seviyorum ben.

O sıcaklık bir an kulağıma uyuşturur gibi oluyor.

“Anneanne!” diye sesleniyorum.

“Şşt yavrum, deden uyudu.”

“Peki...”

“Nasıl kulağın bakayım?”

“Daha iyi.”

“Tamam, şimdi geçer. Bak ben de buradayım.”

“Anneannecim?”

“Canım?”

“Bana dedemi ilk gördüğün günü anlatsana.”

Şakacıktan popomu çimdikliyor:

“Hınzır! Kaç kere anlattım sana. Sırası mı şimdi?”

“N’olur, anneanneciğim, n’ooluuur...”

“Gecenin bu saatinde?”

“Ama o zaman acımı unutuyorum,” diyorum acıklı acıklı.

Buna dayanamayacağından emin olarak...

Bakışıyoruz, yanaklarımdan şap diye öpüyor.

“E hadi bakalım, n’apalım?”

“En başından ama, tamam mı?”

“Tamam. En başından...”

I. BÖLÜM

Yarına açılan pencere - 1938

Münevver, burnunu el örgüsü kalın atkısının içine gömerek hızlı hızlı yürüdü. Ayaz sadece yüzünü dondurmuyor, gözlerini de yaşartıyordu. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı, kar yağsa yumuşardı hava biraz. Ama bulutlu Ankara semaları buna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Güneş, onca yoğun bulutun arkasından biraz da çaresizce, “Ne yapayım, elimden gelen bu kadar.” der gibi göz kırpmaktaydı. “İyi ki iki kat yün çorap giymişim” diye geçirdi içinden. Evin sıcacık rahatlığına kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Elindeki paketi özenle dengelemeye çalışırken atkısını çekiştirdi telaşla.

“Amannn, bu ne soğuk yarabbi!”

Her gün enstitü çıkışı yaptığı gibi, hiç sağına soluna bakmadan hızlı adımlarla ulaşmıştı eve. Üstü minnacık çatı misali kiremit kaplı tahta kapıya ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Pirinçten çakçağına bir bakış attı kapıyı açarken. Annesi her daim pırıl pırıl parlasın isterdi, yine öyleydi işte. Âdet edinmişti, her girişinde, geldiğini ev ahalisine haber veren çingirak çın çın öterken, çakçağa bakardı parlıyor mu diye.

Sabırsızca bahçeden içeri daldı. Çok güzel şapkalar yapmışlardı enstitüde ve bir an önce anneannesine göstermek istiyordu.

Cebeci'de, yolun tam köşesindeydi konak. Önden hiç de belli etmediği, kocaman on dönümlük bir bahçenin içindeydi. Tarif et deseler gösterişli değil, ama ad be ad zarif denecek bir yapıydı. İki yandan dolanan merdivenler, camlı ana kapıya ulaşırdı. Sanki en çok dikkat çekmesi istenen oymuş gibi, kapının üstünde bir kemerden cam, yükselen cam bölümünün tam tepesinde de, gümüş renkli bir ay yıldız vardı. Binaya bakınca akılda en çok bu kalırdı.

Ve her eve nasip olmayacak bir komşusu vardı, bir açık hava sineması. Hatta Ankara'nın "tek" açık hava sineması. Çiçek Sineması, adını da konağın bahçesindeki çiçeklerden alırdı. Yaz oldu mu, bütün ev ahalisine şenlikti. Her akşam semaverler, çaylar, kabak çekirdekleri ile doğru evin locasına...

Münevver'in dedesi Ali Çavuş yaptırdığı için, ev, Ali Çavuş'un evi olarak anılırdı. Ali Çavuş erkenden veda etmişti hayata, ama Naile Hanım hâlâ hayatta, otoriter ve dimdik, tipik bir Osmanlı kadını olarak hanede söz sahibiydi. Genelde sert bir kişiliği olduğu için herkes çekinirdi ondan, ama Münevver anneannesine pek düşküdü.

Aile, ana kapıdaki merdivenleri hiç kullanmaz, hep bahçe tarafından girerdi eve. Münevver koşa koşa arkaya dolandı. Kapıyı açan Esmâ'yı hızlıca selamlayıp koşarak odasına girdi, şapkaları yatağın üstüne tertiplice yerleştirdi. Üstünü değiştirdi, ellerini yıkadı ve doğruca işten gelecek babasını karşılamak üzere hole çıktı.

Annesi, yanakları her zamanki gibi al al olmuş halde mutlak tarafından geldi içerdeki kızlara söylenerek. Ona göre hiçbir şey yeterince mükemmel olamıyordu. Ahmet Bey kolay beğenmezdi zira. Aslında Ahmet Bey kolay beğenir biri de olsa, Hatice Hanım yine evle ilgili her şey sıradanın ötesinde "mükemmel" olsun isteyecekti de, bunu düşünmeye hiç vakti olmamıştı.

Kapıda ana-kız çarpıştılar. Naile nine oturduğu koltuktan ağırca seslendi:

"Münevver kızımın, yavaş olası, bak genç kız oldun artık. Öyle insanların üstüne hücum eder gibi yürüme!"

Bige Güven Kızılay

KEHRİBAR ZAMANINDA AŞK

Yüzyılın aşkı! Üstelik gerçek...

"Münevver titreyen elini yavaşça o'nun eline bırakıverdi.

Elini sımsıkı kavradı eli.

Sıkı ama nazikçe... Öyle nazik bir tutuş ki, sanki yavru bir kuşu avucuna alırcasına... İncitmemeye özen gösterir gibi...

Üstelik bu ayaz kış gününde, nasıl olabiliyorsa sıcacıktı elleri.

Yumuşak, güven verici...

Başını kaldırdı, baktı Münevver.

Gözüne geldiler.

Kehribar rengi gözleri vardı!.."

Aşk biraz kehribara benzer aslında...

Bir ağacın özsuğu gibi insanın doğasında vardır...

Reçine diye yüzüne bakmadığımız o şey, yıllar boyunca binbir mevsimi yaşar, en sert rüzgârlarda savrulur, en vahşi yağmur taneleriyle dövülür, en sıcak güneşle ısınır, en soğuk karla kaplanır... Sonunda ise şahane bir renkte çok değerli bir taşa dönüşür. Adına o zaman kehribar derler...

Aşkın kehribar hali herkese nasip olmaz. Çünkü sabır gerektirir.

Emek gerektirir. Hoşgörü gerektirir. Vefa gerektirir. Reçineyi

mücevher yapan zorlu süreçte ellerinizi sımsıkı kenetleyip durabiliyorsanız eğer, boynunuza kehribardan kolyenizi ışık ışık bir nişan gibi takarsınız.

Kehribar aşkın ta kendisidir...

hayykitap

40 TL
KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-625-7909-85-3

9 786257 909853